

29. dan

ROK, ROMAR

»Omenil si romarje. Imajo romarji tudi svojega predstavnika v vrstah svetnikov?« je bila radovedna Manca.

»Tudi. Enemu izmed njih je ime Rok. To ime vam je verjetno dobro poznano. Živel je pred približno sedemsto leti. Rodil se je v Franciji. Starši so mu zgodaj umrli in za njimi je podedoval veliko bogastvo.«

»Torej je bil bogat svetnik,« ga je prekinila Tamara.

»Bil je bogat, vsaj na začetku. Svoje premoženje je namreč razdal revežem in se odpravil na romanje v Rim.«

»Saj res, romanje prihaja iz imena mesta Rim, ki se mu italijansko reče Roma,« se je spomnila Manca.

»Drži,« je prikimal Serafinček, »vendar takrat ni bilo leta ali vlakov. Ljudje so romali peš. Po Italiji je razsajala kuga. To je bila razširjena in zelo nevarna bolezen. V kratkem času je umrlo veliko ljudi in nobenega zdravila niso poznali. Rok se je zato na svoji romarski poti večkrat ustavil in stregel kužnim bolnikom.«

»Ga ni bilo strah?« je zanimalo Tamaro. »Lahko bi tudi sam zbolel.«

»Nič ga ni bilo strah, ker se je izročil v Božje varstvo. Tudi v Rimu je skrbel za bolnike. Pri tem je veliko molil zanje. Mnoge je tudi ozdravil.«

»Torej je imel zdravilo?« se je čudil Peter.

»Ne, ni imel zdravila. Zdravilec je bil Bog. Rok je namreč bolnike vedno tudi pokrižal. In nekateri so čudežno ozdraveli. Vendar je tudi sam zbolel. Ko se je vračal domov, je zbolel za kugo. Najprej je ležal med bolniki, potem pa mu je uspelo priti v gozd. Pri tem se je bolj vlekel kot hodil, ker je bil tako šibek.«

»Tam ni nihče skrbel zanj. Ga ni bilo strah, da bo od lakote umrl?« ga je spet prekinila Manca.

»Bog vedno poskrbi za svoje služabnike,« je nadaljeval Serafinček. »Tudi za Roka je poskrbel. K njemu je redno prihajal angel in mu nosil pijačo, da ne bi umrl od žeje. Z bližnjega gradu pa mu je kruh in meso prinašal pes.«

»Človekov najboljši prijatelj,« je vzkliknila Manca.

»Da, za pse nekateri pravijo, da so človekovi najboljši in najzvestejši prijatelji. Rok tako ni umrl, temveč je ozdravel in se spet odpravil proti domu. Ko se je vrnil v domače mesto, je bil tako spremenjen, da ga ni nihče prepoznal. Sam pa tudi ni povedal, kdo je. Takrat je bilo njegovo domače mesto vpleteno v vojno s sosednjim mestom. V tistem času so se mesta pogosto vojskovala med seboj.«

»Se je Rok udeležil vojne?« je zanimalo Petra.

»Ne, ni se je udeležil. Ker ga ni nihče poznal, so bili prepričani, da je vohun sosednjega mesta. Zato so ga zaprli v ječo, kjer je po petih letih umrl.«

»Kako žalosten konec,« je vzdihnila Tamara.

»Sveti Rok je danes priprošnjik pri Bogu, kadar kdo zboli za kakšno kužno boleznijo. Če boste na oltarju v cerkvi videli svetnika, ki ima ob sebi psa, je to sveti Rok.«

»To mi je pa všeč, da je tudi pes zraven. Saj si tudi psi zaslužijo svojega zavetnika v nebesih,« je pokimala Manca.

Naloga: Pospravi in počisti svojo sobo.